

Székely Tünde Andrea

Pályakezdő óvónő vezető szerepe az óvodai csoportban

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer...” Így kezdődött számomra az idei Bolyai Nyári Akadémia továbbképzője, hiszen nem tudhattam, mi vár rám, ha Csíkszeredába utazok, a vezető óvónőknek szervezett továbbképzőre. Emlékemben éltek ugyan az udvarhelyi, szovátai továbbképzőkről alkotott képek, ám ezek nem biztosíthattak afelől, hogy itt is olyan jól fogom majd érezni magam, új dolgokat fogok elsajátítani, sőt, hogy olyan barátságokat kötök, melyek talán életreszólóak is lehetnek.

Én voltam az itt levő óvónők, vezetők között a legfiatalabb hallgató, de végig úgy éreztem, hogy mindenki egyenrangúnak tekint. És bizony erre nagy szükségem volt, Márai Sándor szavaival élve el is mesélem, miért. Így nyilatkozik Márai egy nagyon ismert írásában: „Van valami, ami rosszabb mint a halál és a szenvedés... az, hogy az ember elveszíti önbecsülését. Van valami, ami úgy tud fájni, sebezni és égetni, hogy talán a halál sem tudja feloldani az ilyen gyötrődést: ha egy ember vagy két ember megsebzí bennünk azt a mély önérdetet, mely nélkül nem tudunk emberek maradni.”
(*A gyertyák csonkig égnek*)

Néha úgy érzem, a kommunikáció hiány miatt alábecsülöm önmagamat.

Bizony ebben a rohanó világban, a nagy információáramlásban nagyon fontos eszközzé vált a kommunikáció. A kommunikációs folyamaton belül, legyen az két vagy több ember között, kölcsönösen hatunk egymásra. Ha meghatározni kell, meg kell említenem a két kommunikációs lehetőséget: verbális és non-verbális.

Mivel én határozott, őszinte, direkt egyéniség vagyok, sokszor tapasztaltam azt, hogy a verbális kommunikáció dominál bennem. Van azonban olyan eset, mikor a non-verbális kommunikációt alátámasztásnak használom. Eddigi óvónői pályám során nemegyszer tapasztaltam azt, hogy mennyire nehéz, mennyire nagy felelősséggel jár a vezetői szerep. Mert nem elég az, hogy kommunikáljunk, amit meg szeretnénk értetni másokkal, olyanképpen kell „csomagolni”, átadni, hogy ne legyen belőle botrány, és mégis hatásos legyen. Ugyanez történik velünk a gyermekekkel való kommunikálás során (és a szülők is ebbe a csoportba tartoznak): mindenki számára a társa pozitív tulajdonságai természetesnek tűnnek, de a negatív információkat hamarabb megjegyezzük.

Mint pályakezdő óvó néni nemegyszer éreztem úgy, hogy alábecsülnek, annak ellenére, hogy az én önértékelésem jelentette számomra az igaz mércét. A nagy hiba talán nem is talál gazdára, mégis ott történt amikor, fiatal lévén, a szülők lekicsinylően kezdtek bánni velem. Első tanítási évem során úgy gondoltam, ezt nem lehet túlélni: első perctől tegeztek a szülők, és folyton olyan sottogásokat hallottam a folyosókon, hogy „túl fiatal”. Ennek ellenére én folyamatosan, mindent beleadva végeztem munkámat. Igaz, sokat gyötrődtem ezekért a megjegyzésekért, de egy idő után

rájöttem arra, hogy bizony én nem tehetek arról, hogy fiatal vagyok, és próbáltam ezt megértetni a szülőkkel is.

Annyit sikerült elérnem az öt évi tanítás során, hogy tisztelnek, szeretnek, sőt, azok, akik már nem járnak az óvodacsoporthoz, rendszeresen visszalátogatnak hozzánk. Ez számomra nagyon sokat jelent.

Persze minden zsáknak megvan a maga foltja, és minden közösségben van valaki, aki nem ért egyet a többiekkel. Ez is kommunikációs kérdés: képes vagyok-e megértetni vele (a szülővel), hogy én így, ilyenek elfogadom és segítséget tudok és akarok nyújtani a problémamegoldásban (magán téren is).

Különben is, az elvégzett tesztek során a problémamegoldó tulajdonságok voltak túlsúlyban az én esetemben. Ami önértékelésemet illeti, passzív, független típusú vagyok, ám ugyanakkor cselekvő, néha agresszív is: minden környezeti hatásra reagálok, érdekeimet tudom képviselni. Energikus, stressztűrő alkatom segít abban, hogy áthidaljam a mindennapok nehézségeit.

Mindig elmondom magamnak azt, hogy „nem adom fel”, azonban minden konfliktushelyzet megvisel engemet is.

Számomra nagy megtiszteltetés az, hogy óvónó lehetek, hiszen a gyerekek a társaim elsősorban, és ők azok, akik a legfontosabbak.

Én vezetem őket, azonban az ők szükségleteiket, igényeiket mindig szem előtt tartom. Az óvodai csoport számomra a második család, ott érzem igazán jól magam a gyerekek között, abban a világban.

És mivel „Van az, hogy a pillanat elhoz egy lehetőséget, s ennek pontos ideje van – s ha elmúlt a pillanat, egyszerre nem tehetsz semmit többé”, ugyancsak Márai szavaival szeretném zárni, ezt az ún. dolgozatfélétem.

Olyan sok mindent tanultam itt e hét alatt, hogy azt mind nem lehet leírni, s amúgy is egyszer raktározni kell, feldolgozni őket, így inkább kerültem az ún. szak-szöveget.

Ám önérzetem szerint néha sokkal fontosabbak az érzelmek, a megélt dolgok elmélyítése, mint az, hogy valamit innen-onnan összemárgassunk.

Köszönöm az előadótanárok barátságos megnyilvánulását, azt, hogy meghallgattak minket, és azt, hogy itt voltak velünk, értünk, mellettünk.

És visszatérve a fenti idézetre: igen, itt volt a pillanat, itt volt ez a kerek hét, mely energiával és minden pozitív dologgal feltöltött, hogy szeptemberben teljes erővel újrameghajthassuk a tanítást hivatástudatunknak megfelelően.